

Uit de gouden doos

Ons ere-redactielid Pim Rooymans is waarschijnlijk als een van de weinigen nog in het gelukkige bezit van de gehele collectie Biotechnieken, welke inmiddels uit 56 complete jaargangen bestaat. De redactie wil het huidige proefdierkundig veld graag laten meegenieten van wat hun voorgangers in die eerste Biotechnieken hebben gepubliceerd. In de rubriek 'Uit de gouden doos' publiceren we pareltjes van toen, die vaak nog verrassend actueel zijn. In het eerste pareltje lezen we over het belang van Continuous Professional Development. Veel actueler kan het niet, zoals ook blijkt uit de informatie van de Werkgroep Training en Educatie elders in deze Biotechniek!

Waarom verdient de diervorzorger zijn geld?

Uit Biotechniek jaargang 2, 1963; auteurs waarschijnlijk de toenmalige redactie, MJ Dobbelaar, WJI van der Gulden en JM van Gaalen

Waar dieren gehouden worden, heeft dat steeds ten doel de mens daarvan voordeel te laten ondervinden. Het gezelschapsdier levert hem vreugde, evenals de dieren die in dierentuinen en circussen verblijven. Andere dieren worden allereerst gehouden voor het verrichten van arbeid of voor de productie van voedingsmiddelen of om als hulpmiddel te dienen bij wetenschappelijk onderzoek, al is het genoeg dat de omgang met ook deze dieren biedt eveneens een belangrijk goed.

Steeds meer wordt men er zich van bewust, dat ieder tekort in de gezondheid van het dier niet alleen voor het dier een minder goed welbevinden betekent maar eveneens zijn nut in de weg staat. Het gemakkelijkst is dit feit aan te geven waar het gaat om die dieren die niet alleen als gezelschapsdier gehouden worden. Zo belooft de schade bij landbouwhuisdieren, zelfs door aandoeningen die niet tot ernstige hinder voor het dier aanleiding geven, ook in ons kleine land al gauw miljoenen gulden.

De gezondheid - een toestand waarbij alle organen hun functie zo vervullen dat er een goede samenwerking tussen hen bestaat - is in hoge mate afhankelijk van de omgeving. Als de om- ➤

geving niet de gunstigste is, is er - als er al geen duidelijke ziekte ontstaat - in ieder geval meer energie, dus voedsel, nodig om een redelijke gezondheid, dat wil zeggen een beperkt nut, te bereiken. Dat dit zo is kunnen we waarnemen als we bijvoorbeeld letten op de invloed van de omgevingstemperatuur op ons mensen: vooral snelle temperatuurwisselingen veroorzaken veel ziektegevallen en al is ons lichaam in staat zich enorm aan te passen zodat we zowel bij 35°C boven als onder nul kunnen leven, toch hebben we bij een lage temperatuur veel meer voedsel nodig terwijl ook zeer hoge temperaturen ons prestatievermogen niet ten goede komen.

Bij de verzorging van dieren wordt juist getracht hun omgeving zo te maken, dat hun gezondheid en dus hun nut het grootst is. Het is duidelijk dat er veel wetenschappelijk onderzoek nodig is om voor iedere diersoort te achterhalen wat de gunstigste omgeving is. Want de omgeving is niet alleen de temperatuur in diervverblijf of stal, of de hoeveelheid licht en de gehalten aan zuurstof, koolzuur, vocht en verontreinigingen van de lucht; het milieu wordt ook bepaald door de kwaliteit en de hoeveelheid van de inhoud van de voerbak en van het drinkwater. En ten slotte hebben ook de ziekteverwekkers maar ook lawaai en de moeilijk in getallen vast te leggen factor van de wijze van omgaan met de dieren hun onmiskenbare betekenis. Het groeiend inzicht in de betekenis van de omgeving voor de gezondheid is echter niet alleen aanleiding geweest tot een uitgebreid wetenschappelijk onderzoek op dit terrein. Ook wordt steeds meer begrepen, dat de daadwerkelijke verzorging van de dieren niet meer aan ondeskundigen overgelaten kan worden. Het is immers van groot belang, dat de resultaten van wetenschappelijk onderzoek en ervaring ook in de praktijk worden toegepast. De diervorzorger heeft echter niet alleen door de wijze waarop hij zijn instructies uitvoert grote invloed op de gezondheid van de dieren en daardoor een grote betekenis voor de gehele samenleving. Even belangrijk is, dat hij door voortdurende waarneming in staat is van iedere verandering in de gezondheidstoestand melding te maken, zodat eventuele maatregelen zo spoedig mogelijk genomen kunnen worden.

De verandering in de maatschappelijke staat van degenen die de verzorging van dieren als beroep gekozen hebben, is dus niet het gevolg van het feit dat er sinds kort erkende opleidingen voor bestaan. Het diervverzorgersdiploma moet daarom niet als het belangrijkste resultaat van de desbetreffende opleiding gezien worden. Maar zelfs is het niet de op de cursus verkregen theoretische kennis van de bouw en werkwijze van het lichaam, of van de hygiëne, of zelfs van de verzorging van de verschillende diersoorten waar het om gaat. Waar de gehele opleiding op gericht is, is dat de dieren op de beste wijze verzorgd worden: dat de onderwezen theorie van alle vakken iedere dag weer tijdens het werk wordt toegepast.

De hogere maatschappelijke waardering is het gelukkige en billijke gevolg van de groeiende betekenis van het werk van de diervverzorger voor de maatschappij. Hij moet er dan ook voor waken de tijdens zijn opleiding verworven kennis en dus zijn vakbekwaamheid niet te verliezen; dat is alleen mogelijk, als hij zijn kennis voortdurend opfrist, bijvoorbeeld door het werkelijk lezen van dit tijdschrift.

«